

Økonomiministeren (Ivar Nørgaard):

Er der to partier, der står sammen i dansk politik, er det retsforbundet og fremskridtspartiet: de to eneste sande gammelliberalistiske partier, der endnu er i live her i landet. Det synes, som om de to partier overhovedet ikke har bemærket, at samfundet har udviklet sig siden Adam Smiths og Henry Georges tid, og at den usynlige hånd eller de frie kræfters spil ikke stadig væk kan klare problemerne.

Men heller ikke de steder i verden, hvor de partier, der er repræsenteret her, ikke har nogen indflydelse, lader man de frie kræfter klare tilpasningerne, også dér er man nødt til at foretage en vis styring. De to partier må altså også til at indse, at man ikke kan klare komplicerede økonomiske problemer med gammelliberalistiske metoder.

Til hr. Alfred Hansen vil jeg sige, at der er planer om at hæve lofterne for realkreditinstitutterne, når vi har fået tingene på plads med hensyn til forsikringssselskabernes og pensionskassernes pantebrevsanbringelse. Når vi har fået etableret en anden kontrolmekanisme og et andet kontrolorgan end det, vi i øjeblikket arbejder med, er det hensigten, efterhånden som der bliver knaphed på lånemuligheder til investering i byggeri, at løfte udlånsrammerne i realkreditinstitutterne.

Til hr. Glistrup vil jeg sige, at man ikke, som hr. Glistrup gør det, kan sætte lighedstegn mellem udlån til forbrug og udlån til erhvervsvirksomhed. I en kriseagtig periode som den, vi gennemlever nu – men det har i øvrigt været gældende i en længere periode – hvor vores forbrug – og det har hr. Glistrup jo også selv påpeget, men han ser kun på det offentlige forbrug, skønt det både er det offentlige og det private forbrug, der her i landet har været for stort – altså i en periode, hvor såvel det offentlige som det private forbrug har været større, end produktionen har kunnet betale, og vi derfor har lånefinansieret en del af det fra udlandet, vil det fremme en yderligere manglende lyst og evne til at investere, hvis man kreditfinansierer mere forbrug. Det, det drejer sig om, er i starten at begrænse de relativt knappe kapitalmidler, man har, til erhvervsinvesteringer, herunder fortrinsvis til investeringer, der er af længere varighed. De giver sig ikke med det samme udslag i forbrug, og de giver sig måske slet

ikke udslag i forbrug her i landet, men giver sig udslag i forbrug i udlandet. Derfor er der en vis styring i at lede kreditten over til erhvervslivet og erhvervsinvesteringer fremfor at give pengene ud til privat forbrug herhjemme.

Fogh Rasmussen (V):

Det er ikke rigtigt, når hr. Glistrup påstår, at mit eneste argument imod dette forslag var, at bemærkningerne til forslaget er pjattede. Bemærkningerne er pjattede, men jeg brugte en stor del af mit indlæg til at anføre en række samfundsøkonomiske begrundelser for, at det ikke er realistisk at gennemføre forslaget i den nuværende situation.

Hr. Glistrup efterlyste forslag til forbedring af bemærkningerne. Det skal man nok ikke give sig ud i alt for kraftige anstrengelser i retning af, for jeg har ikke noget begrundet håb om, at det vil lykkes. Men det, som hr. Glistrup kalder saglige bemærkninger, og som jeg kalder pjattede, er, når hr. Glistrup skriver:

»... den golde papiradministration, som embedsmændene hygger sig med til høje lønninger og pensioner.«

Og videre et andet sted:

»De politiske og nationaløkonomiske lokkere, som i 1970 satte den onde udvikling i gang,«

Og et tredje sted:

»At de såkaldte cand. polit.-eksperter for tusinde gang har overset, hvordan restriktioner virker, skal ikke afskrække folketingset...«

Og endelig:

»... har gennemtruffet socialdemokratis-memisundelsestækning...«

Disse bemærkninger taler vist helt for sig selv.

Kjelgaard (KF):

Det er fantastisk at sidde og lytte til hr. Glistrup både under behandlingen af dette forslag og det, vi behandlede før. Der er jo ingen grænser for, hvor meget der kan komme ind under det, og hr. Glistrup forstår at fremstille tingene på en måde, så »vi alene vidé« osv. Alle andre, der siger noget, har ingen forstand på noget som helst; de er nærmest idioter. Hr. Glistrup kan tillade sig at rette de groveste beskyldninger mod alle andre partier. Det er velsagtens det, man kal-